

Ændr parametrene for at starte et nyt paradigme Møde nr. 124 i Den Internationale Fredskoalition, fredag den 17. oktober 2025

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 124. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Speed og Dennis Small. Jeg vil gerne takke alle veteranerne i denne proces, for grunden til, at vi har oprettet dette forum, er at samle den internationale fredsbevægelse. Mennesker med mange forskellige filosofier, mange forskellige religioner, sprog og kulturer; uanset hvor I kommer fra, er I velkomne her, hvis I går ind for at skabe ægte fred. Ofte oplever man, at man gennem en dialogproces kan nå frem til en højere forståelse. Ved at være i stand til det og koordinere vores aktiviteter på internationalt plan, kan vi fuldføre denne mission. Tag jer et øjeblik til at dele denne invitation med jeres venner, jeres organisationer og jeres fornuftige fjender. Inviter dem til denne proces, så vi kan fortsætte med at udvide den så hurtigt som muligt.

For at komme i gang i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROCHE: Tak, Anastasia, og velkommen til jer alle. I dag, tror jeg, starter vi mødet med et mere optimistisk syn på fremtiden. De meget pludselige vendinger og ændringer, der sker næsten hver time, ser ud til at gå i en positiv retning. Det synspunkt deles bestemt ikke af alle, men

jeg tror, at alle fornuftige mennesker i verden bør være glade for det nylige telefonopkald mellem præsident Trump og præsident Putin. Ifølge den russiske regering varede det 2,5 timer og var meget indholdsrigt. Resultatet af dette er, at de ønsker at afholde et personligt møde inden for to uger eller lidt mere. Og stedet er allerede valgt: Det er Budapest i Ungarn. Dette er et meget vigtigt signal. For det første sagde præsident Trump i sin karakteristik af mødet, at han mener, at dette vil have et enormt økonomisk potentiale for samarbejde mellem Rusland og USA, hvis krisen i Ukraine kan løses. Det giver naturligvis en helt anden fornemmelse for mødet med Zelenskyj i Det Hvide Hus i dag, som jeg endnu ikke har nogen rapport om. Men det skal finde sted, og det skal dreje sig om levering af Tomahawk-missiler fra USA til Ukraine; i hvert fald er det, hvad Zelenskyj har meddelt, at han ønsker at få ud af dette møde. Det er nu et stort spørgsmålstegn, om det vil ske, i betragtning af at Putin tidligere har sagt, at leveringen af Tomahawk-missiler ikke vil ændre krigens forløb, men at det helt sikkert vil være en meget dårlig udvikling for forholdet mellem USA og Rusland og måske endda ødelægge det.

Så det faktum, at dette telefonopkald fandt sted lige før mødet med Zelenskyj, betyder efter al sandsynlighed, at Zelenskyj ikke får, hvad han ønskede. I stedet er det ganske vigtigt, at den særlige økonomiske rådgiver, Kirill Dmitriev, der var med i delegationen ved mødet i Alaska, udsendte en erklæring, der henviste til Putin-Trump-tunnelen, der forbinder Alaska med Afro-Eurasien. Jeg tror, han allerede havde fremsat mange erklæringer om potentialet i Beringstrædet. Og I, der har deltaget i IPC-møderne i længere tid, vil huske, at da nyheden om mødet i Anchorage først blev offentliggjort i august, trak vi i Schiller Instituttet, EIR og tilknyttede organisationer straks vores undersøgelser om Beringstrædet frem. Lyndon LaRouche havde deltaget i en konference om Beringstrædet i Moskva i 2007. Efterfølgende havde vi mange diskussioner; vi udarbejdede en særlig rapport om det økonomiske potentiale i Beringstrædet, der forbinder

Amerika med det eurasiske kontinent. Det er klart, at hvis man bygger en tunnel, der krydser Beringstrædet, som er ca. 70 miles langt, vil dette i utrolig grad åbne op for det enorme økonomiske, råstof- og energipotential i det fjerne Østen i Rusland, hvilket har været emnet for de seneste Vladivostok Eastern Economic Forums. Der var mange lande fra det Globale Syd, der er fattige på råstoffer, blevet inviteret til at medinvestere og løse deres råstof- og energiproblemer ved at deltage i et sådant multinationalt investeringsengagement. Det er klart, at dette er et område, der er så stort, at det er for meget for ét enkelt land – i hvert fald i lang tid fremover. Det ville derfor være et utroligt løft for verdensøkonomien. Det ser ud til, at Trumps team er fuldt ud klar over dette. Kirill Dmitriev skrev i samme meddelelse, at takket være moderne teknologi ville omkostningerne ved at bygge en sådan tunnel – hvilket ville tage omkring 6-7 år – blive reduceret til kun 8 milliarder dollars, hvilket i moderne penge er en bagatel, i betragtning af at afkastet ville komme meget hurtigt og i grunden betale sig selv ved at forbinde kontinenterne og åbne Alaska og Sibirien for økonomisk udvikling.

Så det er meget gode nyheder. Putin ringede umiddelbart efter til Ungarns premierminister, Orbán, der havde tilbudt Budapest som fredens by og dermed konkurrerede med Bratislava i Slovakiet, som også ønsker at være fredens by. Men jeg tror, at de to lande kan samarbejde meget godt. Dette er meget vigtigt, fordi konferencen finder sted i Europa og afholdes af Ungarn, som er medlem af NATO og Den Europæiske Union. Dette bringer idéen om, at diplomati er vejen til at løse konflikter, tilbage til det europæiske kontinent. Dette er et meget vigtigt budskab, og jeg kan kun håbe, at alle i Koalitionen af Villige, der har været døde over for ideen om fred, forhandlinger og diplomati, ikke vil have nogen undskyldning for ikke at erkende, at hvis alle disse kræfter bevæger sig i retning af diplomati for at løse krisen i Ukraine, vil det virke, og det vil gøre deres bestræbelser på

at fortsætte krigen temmelig forgæves.

Så jeg synes, det er rigtig gode nyheder, og jeg synes også, det er meget klart, at det momentum, som præsident Trump skabte ved at få Gaza-freds aftalen på plads – hans 22-punktsplan i samarbejde med nogle af de arabiske lande: Egypten, Qatar, Emiraterne og med støtte fra andre som Tyrkiet og så videre – at det momentum er blevet videreført i løsningen af situationen i Ukraine.

Det er naturligvis, bare for at gentage det, en god nyhed og et meget vigtigt gennembrud, at den mere end to år lange krig i Gaza er slut. Men det betyder på ingen måde, at alle problemer er løst. Spørgsmålet om de døde gidslers lig bliver fremhævet, og Hamas beskyldes for ikke at overholde aftalen. Men naturligvis kan alle, der ser objektivt på det, forestille sig, at lig, der er begravet under et utroligt bjerg af murbrokker, ikke kan identificeres så hurtigt. Mange af de Hamas-folk, der vidste, hvor disse lig befandt sig, er selv døde. Befolkningen i Gaza har ikke udstyr til at grave ligene frem. Dette er et meget stort problem, og andre lande bringer udstyr ind for at hjælpe dem med at grave gennem murbrokkerne og finde disse lig. Men i det store hele bør det betragtes som et relativt mindre problem, som jeg mener blot er en af de ting, der skal løses. Det samme gælder rapporterne om, at Hamas angiveligt har dræbt nogle bandeledere, der stjal fødevarer og olie. Hamas har tilsyneladende skudt nogle af dem. Præsident Trump sagde, at han ikke bekymrede sig meget om det, fordi disse mennesker stjal fra sultende mennesker.

Dette er naturligvis bekymrende udviklinger, men de bør ikke overskygge det større billede. Jeg bagatelliserer dog ikke problemerne, især ikke rapporten om, at Marwan Barghouti blev slået bevidstløs, mens han blev overført fra et fængsel til et andet. Det er yderst foruroligende. At hans pårørende siger, at de frygter for hans liv, bør føre til, at alle i den internationale fredsbevægelse engagerer sig og mobiliserer sig for at gøre alt for at sætte fokus på sagen og kræve hans

øjeblikkelige løsladelse.

Men vi har valgt den overordnede tilgang, at denne udvikling, som indeholder nogle vigtige elementer, kun kan føre til en stabil og varig fred, hvis vi anvender princippet om fred gennem udvikling. Derfor offentliggjorde vi i går et meget vigtigt interview, som jeg gennemførte med ambassadør Hassassian, der er den palæstinensiske ambassadør i København. Han gav sin fulde støtte til Oase-planen, som oprindeligt blev udarbejdet af min afdøde mand, Lyndon LaRouche, i 1975. Idéen er, at man er nødt til at skabe store mængder ferskvand i regionen, fordi regionen er en ørken – fra Atlanterhavs-kysten i Afrika hele vejen gennem Sahel, Sahara, Den Arabiske Halvø, Irak, Iran og ind i Kina. Det nordøstlige Kina er en gigantisk ørkenstrækning, der vokser for hvert år. For at gøre forholdene beboelige er man nødt til at have store mængder vand. Vi foreslog og opgraderede Oase-planen, som går ud på at skabe kanaler fra Det Røde Hav og Det Døde Hav til Middelhavet og bruge dem til at afsalte store mængder havvand for at skabe kunstige floder, vandingssystemer, skove og vandede landbrugsarealer, bygge byer og infrastruktur. På den måde kan man transformere regionen, ikke kun ved at genopbygge Gaza, men ved virkelig at udvikle alle de lande, der mangler vand: Jordan, Libanon, Syrien, Yemen, Irak, Iran, helt til Indien. Denne region skal betragtes som én region. Den åbenlyse præcedens er den gamle Silkevej, da Mellemøsten var knudepunktet for forbindelserne mellem Asien, Europa og Afrika. De asiatiske handelsruter leverede ikke kun varer, men også teknologier og øgede levestandarder for alle deltagende lande. Den gamle Silkevejs model er i dag særdeles mulig med Bælte- og Vej-Initiativet og den tilnærmelse, der er skabt mellem for eksempel Saudi-Arabien og Iran gennem Kinas mægling. Dette er alle muligheder for at sætte en regional udvikling, som foreslås af Oase-planen, på dagsordenen, og vi har allerede afholdt flere konferencer om dette i IPC, Schiller Instituttet. På Schiller-webstedet kan man finde en liste over internationale tilhængere – fremtrædende

personligheder, der har givet deres navn til denne indsats. Dette er grunden til, at vi lavede et interview med ambassadør Hassassian, der fuldt ud støttede Oase-planen og sagde, at det er vejen til stor fred i regionen. Jeg vil bede jer alle om at tage dette interview, downloade det eller sende linket til så mange mennesker som muligt på alle kanaler – Gmail, X, Rumble, Instagram, Telegram, alle mulige måder. Få det ud, for vi er nødt til at oversvømme diskussionen med, at det nye navn for fred er udvikling.

Der er mange andre ting, man kunne nævne – forholdet mellem USA og Kina er stadig fyldt med mange problemer, og situationen omkring Venezuela er fortsat yderst bekymrende. Men jeg tror, at hvis de to hovedproblemer kan løses – hvis den forfærdelige krig og det folkemord i Mellemøsten kan overvindes; hvis krigen i Ukraine kan overvindes gennem nye diplomatiske aftaler – så tror jeg, at forudsætningerne for at løse alle problemer på kloden er meget bedre. Idéer om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der kan adressere alle problemer på Jorden, har en realistisk chance for at blive sat på dagsordenen for altid. Derfor kan jeg i dag indlede denne diskussion med et ret optimistisk syn. Opgaven er dog endnu ikke fuldført, så behovet for, at IPC vokser og mobiliserer mere, er absolut presserende, for man vil ikke gå glip af de sidste faser af kampen.

Bemærkninger under diskussionen:

[Re. spørgsmål om, at ubegrænset vækst på en begrænset planet ikke fungerer; hvad med regenerativ økonomi som vejledning?] Jeg tror, at når folk hører om økonomisk udvikling, projicerer de normalt, at det bare er en kvantitativ tilføjelse af mere af det samme. Så har man idéer om forurening, klimaforandringer osv. Virkeligheden er, at hvis man studerer den fysiske økonomi, er der en helt anden parameter, nemlig begrebet relativ potentiel befolkningstæthed, som blev udviklet af Lyndon LaRouche som en parameter til at måle økonomisk velstand og udvikling. Der er

for eksempel en helt anden opfattelse af menneskets evne til at interagere med universets love. Hvis man for eksempel ser på energi gennemstrømnings tætheden fra meget lave niveauer i kulfyring til fossile brændstoffer til fission og nu til fusion, som er ved at blive inden for rækkevidde på grund af de seneste kinesiske gennembrud i udviklingen af fusionskraft, kan man se, at økonomisk udvikling betyder kvalitativ vækst; det betyder højere teknologi niveauer, der transformerer den måde, materialer bruges på, bliver mere effektive og i stigende grad i overensstemmelse med det faktiske fysiske univers' love. Jeg indrømmer, at der i de tidlige former for kapitalisme er begået mange fejl – luft- og vandforurening, grundvandsforurening. Men det er ikke en iboende faktor i økonomisk udvikling, for i takt med at menneskets evne til at udvikle videnskab og teknologi øges, bliver disse overtrædelser af naturlovene færre. Når vi når tilstanden af atomar fusion, efterligner vi de plasma processer, der foregår i Solen. Så har man ikke alle disse problemer fra de tidligere faser af udviklingen. Ligeledes er det, som du kan se, ikke udviklingen af økonomien, der er problemet, men manglen på udvikling hos de mennesker, der anvender denne teknologi. Derfor har jeg fra begyndelsen sagt, og det har været en integreret del af idéen om fysisk økonomi, at den kun fungerer, hvis man kombinerer den med en klassisk æstetisk uddannelse af mennesker. Mennesker skal blive bedre mennesker. Det er noget, som jeg synes, vi skal være meget opmærksomme på, for teknologien er aldrig god eller dårlig; det er altid niveauet hos de mennesker, der anvender den. Så jeg synes, at vi er nødt til at udvide denne diskussion om, hvad økonomisk vækst og udvikling egentlig betyder.

[Som svar på Mossi Raz] Jeg tror, at ideen er, at vi siden Schiller Instituttets begyndelse har propageret for ideen om en dialog mellem kulturer. Ikke kun kulturer, som de er nu, hvor man laver mad sammen eller andre ting. Men jeg mener, at vi skal udforske den universelle historie fra de perioder, hvor hver nation eller civilisation bidrog med nogle

gennembrud. Der er perioder, hvor man har klassiske perioder, hvor der skete hele ændringer i de aksiomatiske antagelser om menneskets rolle i universet, om forholdet mellem individet og staten – sådanne transformative ideer opstod. De fører normalt til smukke udviklinger inden for videnskab, kunst, poesi, maleri, filosofi og den måde, menneskets kreativitet udtrykker sig på. Hvis man ser på den længere bue af universel historie, kan man se, at denne fakkel af fremskridt nogle gange blev båret videre fra et kontinent til det næste. Det startede efter al sandsynlighed i Etiopien; det blev båret videre fra Afrika til Asien; derfra måske til Europa. De fleste kulturer havde utrolige renæssance perioder. Jeg tror, vi er nødt til at aktivere de bedste perioder og derefter have en dialog mellem dem. For det nye paradigme bliver ikke en lineær proces; jeg tror, at denne idé om en proces på flere niveauer blev nævnt af Dennis lige før. Se bare på den måde, mennesker forholdt sig til hinanden på i disse klassiske perioder. Man har en utrolig rigdom af relationer mellem kreative sind. Jeg tror, at fordi den nuværende periode har været så barbarisk, præget af drab, mord, røveri, selvmord, gadebandevold, skolemassakrer – alt dette – befinder vi os overalt i en mørk tidsalder. (Hvis man for eksempel ser på Europa, er der næsten ingen viden om den klassiske periode længere blandt de yngre generationer. USA befinder sig i en mørk tidsalder.) Jeg tror, at folk har mistet idéen om, hvad renæssancen egentlig er, hvor alle ikke kun koncentrerer sig om at udvikle deres egen kreativitet, men også opmuntrer alle andre omkring dem til at være kreative. Jeg tror, vi er nødt til at genoplive de bedste traditioner i vores menneskelige historie og ud fra det samarbejde udvikle noget nyt, som renæssancen altid har gjort. Da Abbaside-dynastiet opstod i den arabiske verden, sendte kalifterne udsendinge ud til hele den kendte verden – til Egypten, Spanien, Italien – og de blev betalt i guld for hver opdagelse, de bragte med tilbage. På det tidspunkt var Bagdad den mest udviklede by på Jorden. Det var det, der genoplivede renæssance tanken i Europa på grund af samarbejdet mellem Harun al-Rashid og Karl den Store. På samme måde udløser

sådanne samarbejder mellem kulturer altid nye udviklinger. Jeg tror, det er det, vi bevidst skal engagere os i i dag.

[Spørgsmål om højere bevidsthed, moral end vi nogensinde har set før, eller noget helt nyt for at opnå universel fred] Jeg vil sige, at vi taler om både genoplivningen af de bedste traditioner, for hvis man ser på billedet af mennesket i andre perioder, hvor omstændighederne var kulturelt mere optimistiske, har man lige nu et ret bestialiseret billede af mennesket. Så jeg tror, at hvis vi genaktiverer de bedste traditioner, har vi allerede en god platform. Men jeg tænker virkelig på noget nyt, for jeg siger altid, at den nye æra, vi skal realisere, skal være lige så forskellig med hensyn til de aksiomatiske grundlag, som middelalderen var i sammenligning med den moderne tid i den italienske renæssance i det 15. århundrede.

Man har middelalderen, da der var voldsom overtro. Man har skolastikken, peripatetikerne, den sorte død. Der var et utroligt sammenbrud i barbari, som for eksempel er beskrevet i *Decameron*. Hvordan mennesker, på grund af den vedvarende krig og død, hvor folk døde som fluer omkring dem, var blevet fuldstændig barbariske. Så kom den moderne tidsalder, baseret på ideerne fra Nicolaus af Cues, fra den italienske renæssance inden for kultur, maleri og arkitektur. Da Platon blev oversat af den ortodokse delegation, der kom til koncilet i Firenze, genindførte de Platon for første gang, da han havde været forsvundet i omkring 1700 år efter det antikke Grækenlands sammenbrud. For i det romerske imperium var Platon stort set glemt og forsømt. Det udløste en fuldstændig renæssance i idéen om, hvad individet er, og hvad statens rolle er – nemlig at regeringen skal være ansvarlig for befolkningens fælles bedste. Det var en helt ny idé, for indtil det 15. århundrede blev alle regeringer i Europa styret af oligarker, imperier og adelige, der kun tog sig af deres egne interesser og holdt befolkningen så tilbagestående som muligt, så de lettere kunne regere. Derfor faldt opfindelsen af bogtrykkeriet i Europa –

Gutenberg – sammen med dette, eller lidt senere, men stadig i det 15. århundrede. Bare det faktum, at flere mennesker kunne lære at læse på folkesprogene, ikke kun på latin, som var forbeholdt en meget lille klasse, ændrede hele den moderne tid; andelen af befolkningen blev meget større. Folk blev mere uddannede; universitetslivet blev meget mere betydningsfuldt.

Så hvis man tænker over den enorme ændring i aksiomer mellem det 14. og 15. århundrede, tror jeg, at vi i dag har brug for at ændre en masse ideer, som folk i dag anser for selvindlysende, såsom geopolitiske interesser; idéen om nationale interesser kontra andre nationers interesser, som hurtigt ender i krig og chauvinisme. Alt dette skal erstattes af en helt anden vision om én menneskehed, der engagerer sig i at øge menneskeartens rolle i universet. Det vil fuldstændig transformere relationerne mellem nationerne, og jeg tror, at udformningen af dette nye paradigme, hvor alle tænker på menneskeheden først og derefter på nationale interesser – hvor folk tænker på de grundlæggende store opdagelser af, hvad menneskeheden er i universet som helhed – først da kan vi være begrænset til planeten Jorden i betragtning af ændringerne i det fysiske univers over en periode på årtusinder. Dette er spørgsmål, der nødvendigvis vil ændre den måde, vi forholder os til hinanden på. Jeg tror, det vil blive meget rigere end det, der synes at være almindelig sund fornuft i dag.

[Spørgsmål om støtte til Oase-planen, men hvorfor invitere dem, der er uenige?] Det er åbenlyst en lang liste af forbrydelser, der er blevet begået. Sanktionerne har man helt ret i; ensidige sanktioner, der ikke er godkendt af FN's Sikkerhedsråd, er ulovlige sanktioner, der derfor har til formål at få et regimeskifte. Befolkningen lider; idéen er, at befolkningen i det berørte land rejser sig for at få et regimeskifte. Alt dette er sandt. Men jeg tror, at den tilgang, IPC forsøger at tage, er, at i stedet for at beklage

de mange ... hvis man begynder at diskutere de forbrydelser, der gør livet for milliarder af mennesker på planeten elendigt, tror jeg, vi kunne blive ved med at tale i ugevis.

Spørgsmålet er, hvordan man bruger forgreningspunkter i historien, hvor man kan påvirke udformningen af det, der skal komme? Jeg tror, det var Yitzhak Rabin, der skrev i sin bog, at en statsmand er en person, der genkender de konjunktur punkter, hvor idéer virker. Der er perioder med stabil udvikling, hvor folk i årtier har den korrekte fornemmelse af, at de ikke kan gøre meget, fordi tingene er på en stabil kurs. Men så kommer der øjeblikke, hvor man har en systemisk afbrydelse. Det er i disse perioder, at det helt eller i meget høj grad afhænger af den subjektive faktor, om folk kan gribe ind i et sådant forgreningspunkt med nye idéer, der kan forme en ny æra i historien. Vi har lige nu meget tydeligt en sådan konjunktur, for det er ikke kun den stadig meget skrøbelige udvikling omkring Gaza og det skrøbelige håb (jeg kan kun sige skrøbeligt håb) om at afslutte krigen i Ukraine. Men vi har en meget større konjunktur, og det er, at hele den 500-årige periode med kolonialisme er ved at ende. Fordi det neoliberale system, der satte sig for at etablere en unipolær verden ved afslutningen af den kolde krig – da Francis Fukuyama glørværdigt erklærede »historiens ende« – troede, at hele verden ville blive overtaget af den vestlige liberale model, herunder dens økonomiske træk i form af liberal økonomi. De troede, at Kina ville blive et vestligt demokrati, at Afrika ville blive vestlige demokratier, og alle andre. Det var en illusion, der slog fejl. Landene i den Globale Majoritet brød sig ikke om idéen om en fortsættelse af det koloniale system. Og på grund af især Kinas fremkomst har man nu fremkomsten af et nyt økonomisk system, der ikke er baseret på overherredømme, som ikke er baseret på idéen om, at der er en lille klasse af milliardærer og millionærer, der skal styre verden. Men disse lande i BRIKS, SCO og mange andre organisationer, der er tilknyttet dem, forsøger at opbygge et nyt, mere retfærdigt system baseret på de fem principper for

fredelig sameksistens: respekt for det andet lands suverænitet; respekt for det andet sociale system; ikke at forsøge at blande sig og ændre folks tankegang ved at påtvinge dem den vestlige neoliberale model. I stedet skal man respektere den tradition, som den anden kultur har udviklet organisk gennem årtusinder, og have et system med ligeværdigt partnerskab samt gensidig respekt og gensidigt gavnlig udvikling for alle.

Det er den virkelige konflikt. Det er konjunkturen. Og alt vil afhænge af, om vi kan – og jeg tror, at IPC er et vigtigt element i det, og Schiller Instituttet også – overbevise nok mennesker i verdens lande om, at vi er nødt til at bevæge os mod dette nye niveau af tænkning. Hvis vi forsøger at fortsætte med magt i stedet for diplomati, med krige som konfliktløsning, vil vi sprænge hinanden i luften. For hvis vi kommer til spørgsmålet om atomkrig, vil det være slut med civilisationen. Vi var ekstremt tæt på den fare, som det fremgår af, at Pentagon ved afslutningen af Biden-administrationen anslog, at sandsynligheden for, at det ville komme til brug af atomvåben, var 50 %, og det blev accepteret som værende acceptabelt.

Så vi befinder os nu på et vendepunkt i historien, hvor vi er nødt til at gøre op med idéen om, at konflikter kan løses med militære midler, fordi det indebærer en potentiel udslettelse af hele menneskeheden, og det tvinger os også til at tænke, at vi må finde en fremgangsmåde i forholdet mellem mennesker, der udgår fra den ene menneskehed først, fordi vi alle sidder i samme båd for første gang i historien. Det må vi tilpasse os. Dette er altså et af de øjeblikke i historien, hvor idéer er afgørende. Og jeg må sige, at det kræver mod at fremlægge disse idéer, for det betyder ikke noget, om man har de bedste idéer, hvis man sidder i sin sofa i stuen og ikke gør noget for at fremlægge dem.

Så jeg tror, vi befinder os i et utroligt vigtigt øjeblik. Den seneste udvikling i fredsaftalen i Gaza og nu udsigten til

topmødet i Budapest gør det til et af disse øjeblikke.

[Spørgsmål om Kinas næste femårsplan og afskæring af sjældne jordarters mineraler til Vesten] Jeg synes, du berører nogle meget vigtige punkter. Da præsident Trump startede denne toldkrig, sagde jeg straks, at det, der vil afgøre dette, er den fysiske økonomis styrke. Selv hvis man tror, man har kontrol over de internationale finansmarkeder, har Kina en meget bedre fysisk økonomi. Hvis det kommer til et sammenbrud i det finansielle system – hvilket kan ske – hvem vil så have industriel kapacitet tilbage? Det vil hovedsageligt være Kina og lande, der har investeret i udvikling af infrastruktur og produktionsfaciliteter. Det faktum, at Kina nu reagerer på truslen ved ikke at eksportere sjældne jordarters mineraler, kan bringe hele det militærindustrielle kompleks til en brat standsning. Det er meget klart. Jeg synes, det er indlysende, at en handelskrig kun kan føre til en katastrofe, men katastrofen vil være værre for Vesten, fordi vi – man – har undermineret vores økonomiske strukturer gennem 50 års neoliberale reformer og paradigmeskift, siden Nixon gik i retning af flydende valutakurser. Det var det, Lyndon LaRouche advarede imod, hver gang det internationale finansielle system tog endnu et skridt i retning af liberale modeller.

Så jeg forventer, at den kinesiske regerings næste femårsplan vil være en meget klar uddybning af begrebet governance. For Xi Jinping har for nylig lanceret et fjerde globalt governance-initiativ, som han præsenterede i forbindelse med mødet i Shanghai Cooperation Organization i begyndelsen af september. Hvis man ser på, hvad det betyder, betyder det en meget detaljeret ændring af relationerne mellem nationerne, herunder økonomisk samarbejde, videnskabeligt, civilisatorisk og kulturelt samarbejde. Jeg synes, at den model for regeringsførelse, som Kina tilbyder, baseret på suverænitet og ikke-indblanding i andres systemer, er noget, vi bør diskutere meget. Idéer om at have partnerskaber mellem ligeværdige partnere, uanset om landet er stort eller lille, er

naturligvis meget mere attraktive end idéen om, at man hersker over verden ved hjælp af ren militær magt og kontrol over monetære værdier, som kan forsvinde på en dag.

Så jeg synes, vi bør blive bedre til at diskutere disse spørgsmål. Hvad er statsmandskunst? Hvordan kan vi forholde os internationalt i et system, hvor alle lande har lige stor indflydelse? Hvor intet land kan tvinges til at gøre noget, de fundamentalt er uenige i? Der er mange nye idéer, der er samlet i en omfattende form, og jeg ville ønske, at universiteter og tænketanke ville engagere sig i diskussionen om, hvad det betyder at udvikle et nyt begreb for statsmandskunst i denne tid og alder. Så jeg er enig med dig i, at der er mange rige idéer. Ved at dæmonisere Kina fratager du dig selv interessante nye inspirationer. Den kinesiske model er en succes. Folk kan måske ikke lide den, men Kina er den mest succesrige økonomi i verden. Ved at undersøge hvorfor kan man lære meget. Man kan ikke holde den tilbage, fordi det er en overlegen tilgang til økonomien. Så vi gør klogest i Vesten ved at lære af Kina ... [lydtab].

[Kommentar om, hvor meget længere vi kunne have udviklet os, hvis vi ikke havde haft krig.] Jeg synes faktisk, det er meget vigtigt, at du bringer dette op, for da de fleste mennesker i dag forholder sig til situationen i Mellemøsten, blev der ikke lagt så meget vægt på det, jeg sagde i begyndelsen om det banebrydende potentiale i mødet mellem Putin og Trump. Vi bør minde os selv om, at vi stadig sidder på en krudttønde af en potentiel global atomkrig. Jeg synes, at læren fra Den Westfalske Fred skal anvendes i dag i den mest presserende form. Grunden til, at de forskellige krigsførende parter i 1644 mødtes og sad ved forhandlingsbordet i fire år, var, at de indså, at en fortsættelse af krigen ikke ville efterlade nogen vindere. Andelen af drab, nedbrændte landsbyer og slagtede dyr havde nået cirka en tredjedel af alt i store dele af Europa. Bøhmen og andre steder var for eksempel fuldstændig ødelagt. Så folk kom til forhandlingsbordet, fordi de indså,

at der ikke ville være nogen vindere, fordi ingen ville være i live.

I dag sidder vi stadig på en absolut krudttønde, der kan føre til den fuldstændige udryddelse af menneskeheden. I sidste uge havde vi en fremragende præsentation af den vigtigste og mest kyndige ekspert i atomvåben, professor Ted Postol, der er professor emeritus fra MIT og har haft mange andre stillinger. Han holdt en to timers præsentation og derefter mere end en times spørgsmål og svar, hvor han fremlagde ideen om, at selve begrebet om en begrænset atomkrig er fuldstændig umuligt. Det er logikken i atomvåben, at når man først bruger ét, vil den anden side – som også har atomvåben – altid være tvunget til at overgå, hvad modstanderen på den anden side gør. Det betyder en optrapning, hvor man, når man først begynder at bruge et atomvåben, efter fem dage næsten med 100 % sikkerhed vil have en global atomkrig, hvor der vil blive udvekslet flere atomvåben, end der er nødvendigt for at udslette alt liv på planeten. Derefter gik han over til at beskrive, hvad en atomkrig egentlig er. Den første atomekspllosion ødelægger allerede kvadratkilometer af territorium, afhængigt af våbenets kiloton, som kan nå op på 1200 kiloton, hvilket er disse super-mega strategiske bomber, der kan ødelægge hele amter med en enkelt eksplosion. Men så kommer ildstormene. Og disse ildstorme er meget mere ødelæggende, end folk forestiller sig, fordi de har ekstremt høje temperaturer. Derefter kommer den nukleare stråling.

Så jeg har inviteret professor Postol til at holde et foredrag næste fredag på IPC-mødet, og forhåbentlig kan han gøre det. Han har en utrolig vigtig PowerPoint-præsentation med diagrammer, som han selv har udviklet. Jeg tror, det er det, vi står over for, hvis vi ikke får fred i Mellemøsten, og det er det, vi helt klart står over for i situationen omkring Ukraine. Hvis Zelenskyj, der er i Det Hvide Hus i dag, lykkes med at få Tomahawk-missilerne fra Trump-administrationen, og de bliver indsat dybt inde på russisk territorium, er man nødt

til at huske, at Putin har ændret den russiske atomdoktrin på grund af udviklingen i Ukraine. Han sagde, at hvis Ruslands nationale sikkerhedsinteresser trues af en ikke-atomar magt, er det virkelig en trussel mod de nationale sikkerhedsinteresser; men hvis den ikke-atomare magt støttes af en atomar magt, kan Rusland under den betingelse bruge sine atomvåben i et spørgsmål om præventivt forsvar. Det henviser naturligvis til Ukraine og USA. Hvis vi går ind i den slags logik, som er idéen bag Koalitionen af Villige – hvilket er en forfærdelig idé ... Klingbeil, der er finansminister i Tyskland i den såkaldte store koalition, som er en lille, svindende koalition, er finansminister og leder af Socialdemokraterne. Han sagde, at han ønsker at investere nye milliarder i Ukraines oprustning på et tidspunkt, hvor præsident Trump tydeligvis forsøger at finde en diplomatisk løsning med Putin. Det er meget dumt; det vil ødelægge Tyskland. Tyskland er allerede ved at kollapse økonomisk. Vi har en fuldstændig insolvensrate, en stigning i arbejdsløsheden, en stigning i fattigdommen, sociale nedskæringer, nedskæringer i pensionerne, forlængelse af pensionsalderen, ingen investeringer i sundhedssektoren, forfærdelige resultater inden for uddannelse. Tyskland er ved at kollapse, og hvad gør Klingbeil? Han vil spille flere milliarder på at levere våben til en krig, der allerede er tabt, og som knuser den ukrainske befolkning. Det er simpelthen forfærdeligt.

Jeg synes, vi virkelig skal kæmpe for idéen om, at vi i en tid med atomvåben ikke kan bruge krig som middel til at løse konflikter. Vi må vende tilbage til idéen om, at kun diplomati og forhandlinger kan løse problemer. I betragtning af at vi nu har dette topmøde i Budapest foran os, mener jeg, at vi må uddanne flere mennesker. Jeg mener, at det strategiske diskussionsniveau – udviklingen af visioner for at komme ud af denne elendighed – er totalt fraværende i Vesten. Jeg mener, at vi må gøre det til IPC's mission at have flere diskussioner på et sådant niveau om, hvordan vi kan vende tilbage til et menneskeligt niveau for problemløsning.

Afsluttende bemærkninger

[om ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og opgradering af EIR-webstedet]

Først og fremmest er problemet, at almindelige borgere har svært ved at danne sig et tilstrækkeligt overblik over en meget hurtigt skiftende verdenssituation, der ændrer sig fra dag til dag. Hvis man forsøger at danne sig et overblik ved at følge med i mainstream-medierne, er det i dag meget svært. I Tyskland er der for eksempel en generel bevidsthed om, at de offentlige medier, som betales af borgerne med deres egne skattepenge, der automatisk trækkes fra i skat, ikke desto mindre – har borgerne – ingen indflydelse på mediernes kvalitet. Og i takt med at NATO's fortælling bliver den eneste tilladte fortælling, og demokratiet forsvinder mere og mere, og andre meninger ikke længere bliver hørt, er det meget svært for almindelige borgere at forstå, hvad der sker. Man hører, at denne person er en krigsforbryder, og denne person er en god person, men medmindre man har en meget udviklet tankegang og følger med i historien og har opnået videnskabelige eller kunstneriske resultater og derfor har dannet sig sin egen mening, er det meget let at blive helt forvirret, hvis man bare følger med i nyhederne, så at sige. Så sker der det, at folk mener, at der mangler gennemsigtighed, og at man ikke kan gøre noget. Folk bliver deprimerede og føler sig håbløse og bliver kulturelt pessimistiske. Det er det værste, der kan ske; det er sådan, katastrofer opstår, for hvis befolkningen som helhed er deprimeret, kan diktatorerne gøre, hvad de vil.

Så min afdøde mand, Lyndon LaRouche, udviklede allerede for mere end 50 år siden idéen om at have en uafhængig nyhedsanalyse tjeneste. Vi begyndte at undersøge partierne, økonomien, videnskaben, kulturen. Og ud fra denne meget rige erfaring, som mange mennesker har deltaget i gennem årtier, har vi udviklet dette produkt, der hedder *Daily Alert*. Det er ikke bare en samling af nyhedsartikler, men en vurdering af, hvor de afgørende ændringer i den strategiske situation er fra

dag til dag, som man skal tage højde for, når man skal træffe mentale beslutninger på præsident niveau. Man har alle hørt Ray McGovern, der gentagne gange i dette program har sagt, at EIR er af samme kvalitet, hvis ikke bedre, end de briefinger, der gives til præsidenter. Ray McGovern gav briefinger til tre præsidenter – Reagan, Bush Sr. og Clinton; jeg ved det ikke præcist.

Vi gør nu denne *Daily Alert* tilgængelig, så folk kan begynde at træne sig selv i strategisk tænkning for at være i stand til at træffe beslutninger og gribe ind i udviklingen på en mere informeret måde. Jeg vil virkelig opfordre jer til at prøve dette. Vi opgraderer lige nu EIR-webstedet, så *Daily Alert* ikke kun er tilgængelig i elektronisk form, men også i lydform, så du kan downloade den og lytte til den, mens du kører bil eller laver huslige pligter – eller hvad du nu har gang i – så du kan absorbere nyhederne, mens du laver noget andet. Mange mennesker vil kunne lide dette. Vi planlægger også at øge antallet af interviews med personer som ambassadør Hassassian om aktuelle udviklinger. Vi har et netværk af korrespondenter, der er ganske enormt internationalt. Så vær opmærksom på det, og følg med på EIR-webstedet. Det er det sted, bortset fra IPC, hvor du kan interagere med os på daglig basis. Vi er nødt til at opbygge et netværk af informerede statsborgere. Hele idéen var, at statsborgere er de mennesker, der først tager menneskehedens skæbne til sig i deres hjerte og sind og derefter forener sig for det fælles bedste for den ene menneskehed. Ud fra det synspunkt kan man definere, hvad man har at gøre i sit eget land. På den måde bevæger vi os mod det nye paradigme.

Jeg vil gerne have din feedback; man bør komme med forslag. Hvis man kender interessante mennesker, der bør interviewes, er dette en platform, hvor folk kan komme med deres input. Det var det, jeg ville fortælle dig. Prøv det i den tid, du har brug for, og hvis man har erkendt, at man vil have det, så hjælp med at distribuere det, for det er det, der vaccinerer

folk mod desinformation og mod faren for at fare vild i et hav af information, fordi internettet ikke giver dig vejledning om, hvorvidt den information, man modtager, er falsk, sand, nyttig, uvigtig eller spild. Man er nødt til at have *uddannet* strategisk tænkning for til sidst selv at kunne vurdere det. Det er min anmodning til dig.

Ellers kan du hjælpe os med at få denne idé om Verdenslandbroen på plads. For at vende tilbage til idéen om Beringstrædet-landbroen: Da min mand og jeg var i Moskva i 2007 eller deromkring, deltog vi i professor Stanislav Menshikovs 80-års fødselsdag. Der var mange mennesker fra Institut for Økonomisk Udvikling i Rusland, og Beringstrædet var på dagsordenen. På et tidspunkt skålede professor Menshikovs kone for sin mands fødselsdag. Hun sagde, at når Beringstrædet en dag bliver bygget, vil vi kalde havnen på den russiske side for Menshikov Havn og havnen på den alaskanske side for LaRouche Havn. Jeg er helt tilfreds med at kalde den Putin-Trump-tunnelen, for jeg tror, at disse to præsidenter vil indse, at de fortjener hele menneskehedens taknemmelighed, fordi denne bro vil forene Amerika og det eurasiske kontinent, som igen vil blive forbundet med det afrikanske kontinent gennem Gibraltar-tunnelen. Denne form for brobygning vil forene menneskeheden og bringe idéen om, at vi er én menneskehed, et kæmpe skridt videre. Hjælp os med at udbrede denne idé og få hele processen til at vokse.